

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΗΣ "ΚΑΚΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ,"

(Τι είδα, τι άκουσα και τι κατάλαβα)

Είπε κι άλλες ακόμα άμαρτίες, συνέχισε ο πάτερ Ματθαίος. Παράδειγματος χάριν, άμαρτίαν άποιος κοπτάρι τις πλάτες άπό τή άρνώ και άλλα ζώα και πτηνά.



—Ο κύριος Κονδύλης δηλαδή, ήταν ήταν άποσπασματάραχος... —Κι όποιος έφαγε κόκκορα... —Και πάλιν ο κ. Κονδύλης. —Λέω όποιος έφαγε, κόκκορα ήταν έχτιζε σπίτι, στα θεμέλια. Έπίσης είναι άμαρτωλοί και όσοι βλέπουνε στοιχεία ή άκούανε φωνές τή νόχτα!...

—Επιαινε πλέον νά νυχτόνη για καλά και ή άμαρτίες των άνθρώπων δεν είχαν τελειωμό, —Είπε πολλές ακόμα; έρωτώ τον άγιον ήγούμενον. —Πολλές, λέει; Άπειρες! —Μά τί όργή λέω, αυτά τή πλάσματα του Θεού, οι άνθρώποι, δεν κάνουν άλλο τίποτε παρά μόνον άμαρτίες; —Έργον του Σατανά.

"Οσες κόθουν τή μαλλιά τους

—Και ποιές είναι αυτές ή άλλες άμαρτίες; —Πρώτα-πρώτα ο καλλοπισμός. —Είπε άμαρτία και ο καλλοπισμός; —Βεβαίως. Άμαρτάνουν ένταίς που κόθουν τή μαλλιά τους ή τή βάρβουν, ή βάζουν ξένα, ή βάζουν ποιδρες, ή κοκκιανάκι, ή κρέμας, ή βάρβουν τή χείλη τους, ή τή φρυδιά τους, ή κάνουν μαυνισιούρι, ή άρνιουν τή νύχια τους, ή τού διαβόλου μεγάλα, ή καταραίνονται τή μαλλιά τους ή βάζουν άρρώματα και...

—Αυτά τή κάνουν όλες ή γυναίκες, άγιε ήγούμενε. Άλλά πού τή ξέρετε οσες όλα αυτά τή κοσμητικά, οσες ο άποτοαρηγμένους άπό τή νόχτη; —Μάς τή λένε τή πονηρά πνεύματα, πού με τή δαίμνια του Θεού βράζουεν άπό τους άσθενείς!... —Α! έτσι... είπα, και σημάδωρα νά φύγω. —Κάτσε, πού πηγαίνεις; Έχωμε και άλλα άκόμια νά είποιμε. Παράδειγματος χάριν και τή περί φασκελιώματος και μωτζώματος!... —Καθώς κατάντησε ο κύριος σήμερα, άγιε πατέρα, φασκελιώστον και μωτζώσε τον... Άλλά έγώ πρότει νά φύγω. Η νύχτα έπεσε και μάλις προφθάνω τού βελού για τήν Κρήτη!...

—Πατορι έχει κάθε μέρα. —Όχι!... Άπό τότε πού έγινε τού τράστ τής «Άκτοιλίας», έχει όποτε θέλει αυτή. Νά μά μεγάλη άμαρτωλή, τήν όποιαν δεν σημεριλάβαμε στον κατάλογο των παραπομιώτων... Τού τράστ τής «Άκτοιλίας!... Βασανίζει τον κόσμο ποικιλοτρόπως. Βάζει στο χειρότερο πέλαγος, τού Κορησιώ, τον «Κρόνος». Τόν ξέρετε τον «Κρόνος»;... —Ήταν ένας κακοποιός θεός των ειδωλολατρών.

—Τότε, και! Τώρα είναι ένα παλιόπαιδο τής εταιρίας, ένας σαρλοπιήτης. Με τον άρχαιο τού θεού δεν έχει καμμιάν άλλη σχέση, παρά μοναχή τήν άρχαιότητα και τού ότι, καμμιά μέρα, θα καταπιη κι αυτός τους έπαλάτες του, όπως εκείνος τή παιδιά του!... Πρότει όστόσο νά φύγω, πάτερ άγιε, γιατί υπάχει φόβος νά κοιμηθώ στο μοναστήρι σας!... Και ξέρετε;... Μου φαίνεται πως είμαι πολύ άμαρτωλός και οσς παρακαλώ νά μη με δεχθήτε!...

Και τού φίληρα τού χέρι. —Πήγαινε εις τού Κυρίου τήν ευχή!... μου είπε. Δεν φαίνεσαι κακός, και θα είναι καμία νά χάσης τήν ψυχή σου!... Όσοτε θέλεις, έλα νά εξομολογηθής!...

Έδοξέυε ως τού βράδυ, χωρίς νά σταματήση, σάν έννοστιμμένος. Κι όταν άργά τού λυκόφωτος άρχισε νά ριχνη τή σταγερή του θαυμάδα στο έρωσιστήρι, ο Ψωγρόφος έπαυσιάνησε. Ο πύνακας ήταν έτοιμος!...

Στήν έδοξα τής χρονιάς εκείνης, όλοι μιλούσαν για τή λογαριαφή τής «Πειθαμένης Γυναίκας». Η είδών αυτή, ή τόσο παρακατωτικά συγκινητική στην αλήθεια και στην εύλακρυνία τής εκτελέσεως, άνάγκαζε τους έπισκέπτες νά σταματούν άδθλητα και νά μένον καρπομένονι μεροστά τής, σέ οσάσι σεβασμού και θαυμασιού. Η έπιτροπή έδοξε τού πρώτου βραβείο στον Έλασθο.

Η Κοιλία είχε κρατήσει τήν ύπασχρη τής. Αυτή τήν εδοήθησε νά δοξαστή. Μά —άλλοίμονο!— με θυσία τής ζωής τής...

—Θά έλθω!... Τήν ευχή σας. —Θά δέξωμαι εις τόν Ύμνιστον... —Νά δεηθήτε, οσς παρακαλώ, και διά των κύριων Μαρίνη. —Όσο άμαρτωλός και άν είναι, θα δεηθώ και δι' αυτόν!...

Όταν εδγγίκα άπό τήν Μονήν, ήτανε πειά σκοταδι. Κάτω στη θάλασσα, ένα φαναράκι έφεγγε. Καμμιά βάρκα ναυτικού ίσως... Άπάνω στον ούρανό άναφαν τή καυτήλια του Θεού!... Όταν ανέβηκα στο αυτοκίνητο, ένα παιδί με πλησιάζει. Με παρακαλεί νά τού πάρω στήν Άθήνα κι' αυτό. —Τί θέλεις έσύ έδώ; —Έργονα κρυφά άπό τον πατέρα μου και ήρθα για νά προσκωνήσω.

—Και πού τον ήξερες τόν δράμο; —Ένας φίλος μου με έφερε. Θά ήτανε ένα παιδάκι 14 χρόνων. Ελιστάθιος Ζαχαριών έλέγετο. Τού πήρα.

Μάλις προχωρήσαμε λίγο, μου λέει ο σωφρέ; —Ξέρετε, όμολόγησα κι' έγώ τήν πίστιν τήν αληθινήν. —Τουτέστιν; —Τί τουτέστιν; —Άηλάθι; —Έξομολογήθηκα και παραδέχθηκα τήν πίστι των Παλαιομερολογητών. Με έπεισαν τή λόγια που σου είπε ο ήγούμενος. Έσένα δεν σέ έπεισαν; —Τόσο πολύ, πού μάλις φτάσω στήν Άθήνα, αμέσως θα ριφθώ... —Πού, άμαρτωλέ; Στή θάλασσα!... —Όχι, αλλά σέ κάθε είδους... άμαρτία! —Τί λές!... —Τήν αλήθεια!...

Φτάσαμε επί τέλους στήν Άθήνα, κατέβηκα στον Πειραιά και ανέβηκα στο βελούρι. Γεμάτο και σντό άπό ήθοποιούς που πήγαιναν στο Ήρώλειο, κόσμο που πήγαινε στο χωριό του, τον κ. Πιστολάκη που πήγαινε στα Χανιά.

Ήταν Μεγάλη Τετάρτη. Άλλοι ενήστεναν και άλλοι έρωγαν. Μερικοί πού τρώγανε, έρωγαν ξερο τυρί. Ο κ. Πιστολάκης πού ενήστενε, έρωγε μαύρο χαβιάρι, άστακό κτλ. Όταν βγήκα στο Ρέθυμνο, έτηλεγράφησα στον άγιον Ματθαίο, παρακαλώντας τον νά μου λύση τήν άπορία αυτή:

Ποιός τηρεί τή δόγματα και σέβεται τού πάθος του Χριστού; Ο έχον και τρώγον, κατά παράβασιν, φομοτόρι, ή ο μη έχον και τρώγον, κατά τή παραδεδομένα, τον περιόρμον; —Έγώ, μου λέγει ο δικηγόρος κ. Λαριμάρος, έμαγα μόνον τσάι και έληές. —Άφησε, τού είπα, νά ιδούμε τί θα άπαντήση ο άγιος ήγούμενος.

Άλλά κοντενεί νά έρθη και ή άλλη ή Λομφρη και άπάντησιν δεν έλαβα άκόμια!...

Κι' έτσι παραμένει ένα μεγάλο ζήτημα εντελώς άλυτο. Νά τρώγη κανείς ή νά μη τρώγη τή σαρωαστή; Νά νηστεύη ή νά μη νηστεύη κανείς; Στήν περικότση αυτή θα έλθωμε νά ληφθώ ίσο ήμην και ή υγεία του λαού.

Όταν δεν έχεις μαύρο χαβιάρι και άστακό, τί θα φάς; Ο πάτερ Ματθαίος θ' άπαντοίσε ίσως; ..

—Φομά και νερό! —Άλλά κι ή ο άνθρώπος με φρονά και νερό μόνον; —Ήσο τού ζήτημα!

Όλόγο μαύρο χαβιάρι αξίζει όσο και ο Παράδεισος. Κι' έχει πάνω άλλωστε θα καλοπαιγνούν κι' άς λέει ότι θέλει ο πάτερ Ματθαίος.

Ο Θεός είναι πάνσοφος. Κι' ένας σωφός Θεός, θα ξέρη νά δειχμα τή έλκεκά φαγητά. Φαντασθήτε τους άγγέλους τρεφομένους με λαζάνια και ταρινόσσια!...

Τί φράση!... Τους ταιριάζουν πού πολύ οι ψηφοί φαρισανόι.

Κι' άποαίως τή γειμιά τής θα είναι έλεκατάτα. Θεά!... Παράδεισιακά!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ. "Οσες βάφονται..."



Ο κ. Κονδύλης!

